

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W nocy z dnia 28/29 czerwca 2014 r. D. B. wraz ze swoją dziewczyną uczestniczył w imprezie, w trakcie której spożywał dużą ilość alkoholu. Rano w dniu 29 czerwca 2014 r. mężczyzna wrócił autobusem do domu, po czym położył się spać. Tego samego dnia, lecz około godz. 16.00 D. B. postanowił, iż uda się po swój motorower, który dzień wcześniej pozostawił na P., gdzie miała miejsce impreza. W drodze powrotnej poruszając się swoim motorowerem marki (...) na ul. (...) II w K. D. B. został zatrzymany przez dwóch funkcjonariuszy Policji w składzie: S. W. i P. J., którzy poddali mężczyznę badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, uzyskując o godz. 16.34 i 16.51 wynik równy 0,86 mg/l. Na miejscu policjanci dokonali weryfikacji tablic rejestracyjnych pojazdu tj. OK (...) ustalając, iż D. B. pożyczyl je uprzednio od swojego znajomego K. K. (1) zam. przy ul. (...) w K.. Ustalono również, iż pojazd którym poruszał się nietrzeźwy mężczyzna nie był w ogóle zarejestrowany. Funkcjonariusze Policji po zakończeniu czynności służbowych zwolnili zatrzymanego mężczyznę, który następnie udał się do domu parkując uprzednio swój motorower przy ul. (...). Około godz. 22.00 D. B. zorientował się, iż zabrakło mu papierosów, wobec czego wsiadł ponownie na swój motorower i pojechał nim w kierunku sklepu (...) na osiedlu (...) celem ich zakupu. Jadący bez kasku mężczyzna znajdując się na ul. (...) w K. został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji, którzy poddali D. B. badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu uzyskując wynik I około godz. 22.32 równy 0,81 mg/l i wynik II około godz. 22.48 równy 0,73 mg/l. Na miejscu policjanci zweryfikowali tablice rejestracyjne motoroweru ustalając po numerze VIN, iż należą one do pojazdu marki ROMET. Nietrzeźwy mężczyzna wyjaśnił, iż przedmiotowy motorower został zakupiony w sklepie (...), nie był zarejestrowany a tablica rejestracyjna została pożyczona od jego znajomego. Po zakończeniu czynności służbowych funkcjonariusze Policji zwolnili D. B. zakazując mu jednocześnie dalszej jazdy pojazdem.

(dowody - wyjaśnienia oskarżonego D. B., k. 30, notatki urzędowe, k. 1, 3, 7, protokół użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu, k. 2, protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, k. 4, świadectwo wzorcowania, k. 5).

Oskarżony D. B. ma 24 lata, jest kawalerem i legitymuje się wykształceniem podstawowym. Posiada obywatelstwo polskie. Pracuje dorywczo u swojego znajomego wykonując prace budowlane ze stawką godzinową 10 zł. Nie był leczony odwykowo, ani psychiatrycznie. Nadto D. B. był dotychczas trzykrotnie karany sądownie, w tym jednokrotnie za jazdę samochodem w stanie nietrzeźwości. I tak, na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu z dnia 13 sierpnia 2009 roku zapadłego w sprawie II K 504/09. za występki z art. 178a § 1 k.k. popełniony w dniu 8 czerwca 2009 r. oskarżony został skazany na karę ośmiu miesięcy ograniczenia wolności w postaci zobowiązania do nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w miesiącu, na poczet którego to środka Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 8 czerwca 2009 r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równoważny jest dwóm dniom kary ograniczenia wolności. W tym samym orzeczeniu Sąd orzekł także środki karne w postaci 2 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz spełnienia świadczenia pieniężnego w kwocie 200 zł na rzecz Fundacji (...) K. Pomocy (...) w Wypadkach Samochodowych we W.. Niniejszy wyrok stał się prawomocny z datą 20 sierpnia 2009 r.

(dowody - dane o osobie oskarżonego D. B., k. 13, 30, dane o karalności oskarżonego, k. 15, odpis wyroku, k. 16).

D. B. zarówno w toku prowadzonych czynności przygotowawczych jak i podczas przewodu sądowego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Składając wyjaśnienia w niniejszej sprawie oskarżony podał, iż w nocy z dnia 28/29.06.2014 r. był na imprezie ze swoją dziewczyną, podczas której spożył dużą ilość alkoholu. Następnego dnia rano wrócił autobusem do domu, po czym położył się spać. Około godz. 16.00 tego samego dnia uznając, iż czuje się już dobrze udał się po swój motorower na P. i w drodze powrotnej poruszając się na nim został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji. Oskarżony wyjaśnił, iż w trakcie swojego drugiego przejazdu motorowerem około godz. 22.10

spieszył się do sklepu (...) po papierosy. Ponadto dodał, iż pomiędzy pierwszym a drugim zatrzymaniem jego osoby przez funkcjonariuszy Policji nie spożywał żadnego alkoholu. D. B. w swoich wyjaśnieniach przyznał się również, iż był wcześniej karany za jazdę samochodem w stanie nietrzeźwości oraz, że w tej sprawie orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, który to okres upłynął w 2011 roku.

(dowód - wyjaśnienia oskarżonego D. B., k. 30).

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony D. B. stanął w przedmiotowej sprawie pod zarzutem tego, że:

- w dniu 29 czerwca 2014 r. w K. (woj. (...)) w ruchu lądowym, w tym na ul. (...) II kierował motorowerem marki (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości I badanie 0,86 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu sygn. akt II K 504/09 prawomocnym z dnia 20 sierpnia 2009 r. za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, to jest o przestępstwo określone w art. 178 a § 4 k.k.,

- w dniu 29 czerwca 2014 r. w K. (woj. (...)) w ruchu lądowym, w tym na ul. (...) kierował motorowerem marki (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości I badanie 0,81 mg/l, II badanie 0,73 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu sygn. akt II K 504/09 prawomocnym z dnia 20 sierpnia 2009 r. za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, to jest o przestępstwo określone w art. 178 a § 4 k.k.,

Przepis art. 178a § 1 k.k. stanowi, że kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Z kolei zgodnie z art. 178a § 4 k.k. jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Na wstępie niniejszych rozważań wskazać wypada, iż każde z przestępstw opisanych w art. 178a ma charakter indywidualny właściwy, ponieważ może być popełnione wyłącznie przez osobę znajdującą się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego.

Zarówno kodeks karny, jak i prawo o ruchu drogowym nie definiują pojęcia pojazdu mechanicznego. Niemniej za pojazdy mechaniczne należy uznać pojazdy zaopatrzone w poruszający je silnik (pojazdy samochodowe, maszyny rolnicze, motocykle, lokomotywy kolejowe, samoloty, helikoptery, statki wodne i inne, w tym np. wózki inwalidzkie napędzane mocą umieszczonego w nich silnika), jak również pojazdy szynowe zasilane z trakcji elektrycznej (tramwaje, trolejbusy) [zob. wyrok SN z dnia 25 października 2007 r., III KK 270/07, OSNwSK 2007, nr 1, poz. 2320]. Wbrew uprzednio wyrażanym wątpliwościom motorower, przeznaczony do poruszania się w ruchu drogowym wyłącznie przy pomocy silnika, jest pojazdem mechanicznym w rozumieniu przepisów kodeksu karnego i kodeksu wykroczeń, niezależnie od posiadanych parametrów technicznych [uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 12 maja 1993 r., I KZP 9/93, OSNKW 1993, nr 5-6, poz. 27]. Miejszem popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 (i 4) jest - maksymalnie ogólnie ujęty - ruch lądowy, wodny lub powietrzny. Co do pojęcia ruchu lądowego, wodnego lub powietrznego zob. uwagi do art. 173.

Artykuł 178a § 4 k.k. cechuje niejednorodny charakter normatywny: pierwsza jego część wyraża instytucję nadzwyczajnego obostrzenia kary, polegającą na specyficznej recydywie w zakresie przestępstw komunikacyjnych, a druga część tego przepisu określa typ czynu zabronionego, okoliczności w nim wskazane są bowiem ściśle związane z oceną społecznej szkodliwości czynu sprawcy, który prowadząc pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości lub odurzenia, nie tylko narusza podstawowe zasady bezpieczeństwa w komunikacji, ale ponadto nie wykonując wcześniej

orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, okazuje lekceważenie dla wyroków sądowych, naruszając tym samym autorytet wymiaru sprawiedliwości [tak SN w postanowieniu z dnia 19 stycznia 2012 r., I KZP 22/11, OSNKW 2012, nr 1, poz. 6].

Każdy z typów czynu zabronionego opisanych w art. 178a ma charakter umyślny. Nieistotne jest przy tym to, czy zamiar prowadzenia pojazdu pojawił się u sprawcy przed wprowadzeniem się czy też po wprowadzeniu się w stan nietrzeźwości lub w stan pod wpływem środka odurzającego. Z drugiej jednak strony, jeżeli sprawca miał obiektywne podstawy (co dowodowo szczególnie trudne do wykazania) sądzić, że spożyty przez niego alkohol bądź użyty środek odurzający został już wydany z organizmu, co nie nastąpiło wyłącznie z powodu nietypowo powolnego metabolizmu, o umyślności jego zachowania nie może być mowy. Niepodobna jednak w takiej sytuacji nie dostrzec, że przywołana okoliczność ma charakter jednorazowy w tym znaczeniu, iż po jej chronologicznie pierwszym zaistnieniu sprawca ma pełne rozeznanie co do osobniczo cechującego go spowolnienia przemiany materii. Oznacza to, że w każdym następnym tego rodzaju wypadku nie będzie mógł skutecznie powoływać się na nieświadomość powolnej redukcji alkoholu lub środka odurzającego z własnego organizmu.

Zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy pozwolił na dokonanie jednoznacznych ustaleń faktycznych, które w sposób jasny i oczywisty rozstrzygnęły kwestię zasadności postawionych oskarżonemu zarzutów.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, iż jakichkolwiek wątpliwości Sądu nie budził fakt, iż D. B. w dniu 29 czerwca 2014 r. dwukrotnie kierował motorowerem marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości. Na poparcie takiego stanowiska wskazać wypada, że oskarżony zarówno na etapie postępowania przygotowawczego jak i w trakcie przewodu sądowego przyznał, iż ubiegłej nocy podczas imprezy spożył dużą ilość alkoholu. Owo przyznanie zostało uznane przez Sąd jako wiarygodne, albowiem koresponduje ono ściśle z dowodem z dokumentów w postaci protokołów użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu.

Bezspornym w świetle dostępnego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego pozostawało także, że D. B. pomimo uprzedniej karalności za jazdę samochodem po spożyciu alkoholu zgodnie z wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie - Koźlu z dnia 13 sierpnia 2009 roku postanowił jednak po raz kolejny i na dodatek dwukrotny w ciągu jednego dnia wsiąść na przedmiotowy motorower będąc pod wpływem alkoholu. Zdaniem Sądu oskarżony zlekceważył pierwsze czynności kontrolne funkcjonariuszy Policji przeprowadzone w dniu 29 czerwca 2014 r. około godz. 16.30. Taki stan rzeczy potwierdza fakt, iż oskarżony w tym samym dniu po upływie zaledwie 5-ciu godzin od wcześniejszego zatrzymania przez funkcjonariuszy Policji wsiadł po raz drugi na motorower i kierował nim znajdując się w stanie nietrzeźwości, wskutek czego został ponownie zatrzymany przez patrol Policji.

Kluczowym elementem w kwestii ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy okazała się dokonana przez Sąd ocena wyjaśnień autorstwa oskarżonego. Jak wynika z jego relacji, w dniu 29 czerwca 2014 r. około godz. 16.00 mężczyzna wsiadł na motorower udając się w kierunku swojego domu a znajdując się na ul. (...) II został zatrzymany przez patrol Policji. Nie budziło wątpliwości Sądu, iż oskarżony podejmując się jazdy motorowerem pod wpływem alkoholu nie zważał w żadnym stopniu na konsekwencje swojego nieodpowiedzialnego i lekkomyślnego zachowania. Zdaniem Sądu oskarżony winien był przewidzieć, iż po upływie zaledwie kilku godzin w dalszym ciągu pozostawał pod wpływem dużej ilości alkoholu. W żadnym wypadku nie powinien był kierować pojazdem w tym stanie. Podkreślić należy fakt, iż nawet po przeprowadzonej pierwszej kontroli funkcjonariuszy Policji i stwierdzonej zawartością alkoholu w wydychanym powietrzu oskarżony zlekceważył bezwzględny zakaz policjantów i nie zawahał się wsiąść po raz kolejny tego samego dnia na swój motorower. Takie zachowanie dowodzi, iż oskarżony nie tylko dopuścił się naruszenia podstawowych zasad bezpieczeństwa w komunikacji, ale również okazał lekceważenie dla wcześniejszego wyroku sądowego, naruszając tym samym autorytet wymiaru sprawiedliwości. Ponadto zdaniem Sądu działanie D. B. nacechowane było dużą obojętnością względem powszechnie panującego porządku prawnego. Oskarżony myśląc, iż około godziny 22.00 w dniu 29.06.2014 r. był już zupełnie trzeźwy dał wyraz swojej wielkiej nieodpowiedzialności. Z notatki urzędowej Policji z dnia 29.06.2014 r. jasno wynika, że tor jazdy D. B. z godz. 22.10 wskazywał ewidentnie na

jego nietrzeźwość. Fakt niniejszy został następnie potwierdzony przeprowadzonym badaniem na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, uzyskując wynik równy 0,81 mg/l i 0,73 mg/l.

Wobec powyższego nie powinno być zatem zastrzeżeń co do tego, że zachowanie oskarżonego wyczerpało ustawowe znamiona przestępstwa z art. 178a § 4 k.k.

Sąd zakwalifikował powyższe czyny oskarżonego D. B. opisane w punktach I i II części wstępnej wyroku jako ciąg przestępstw, gdyż zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, to jest czyny opisane w punkcie I i II w dniu 29.06.2014 r., a także co do każdego z nich pojawił się odrębny zamiar oskarżonego, zostały one popełnione w tożsamy sposób oraz wyczerpują one znamiona ustawowe tego samego przepisu ustawy. W myśl. bowiem, treści przepisu art. 91 § 1 k.k. jeżeli sprawca popełnia w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok choćby nieprawomocny co do któregośkolwiek z nich, Sąd orzeka jedną karę na podstawie przepisu, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje, w wysokości do górnej granicy zagrożenia zwiększonej o połowę.

Sąd uznając D. B. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów a opisanych w części wstępnej wyroku wymierzył mu na podstawie art. 178a § 4 k.k. karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu karę 4 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności Sąd, mając na uwadze dyrektywy wymiaru kary zawarte w treści art. 53 § 1 i 2 k.k., kierował się przede wszystkim jego postawą przed popełnieniem zarzucanych mu w niniejszej sprawie przestępstw. Należy však pamiętać o tym, że w przeszłości był on trzykrotnie karany sądownie, w tym jednokrotnie za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Sąd zważył również na tą okoliczność, że w przeszłości stosowane były wobec oskarżonego sankcje łagodniejszego rodzaju. Zatem analiza dotychczasowego postępowania D. B. wskazuje na to, że pomimo wcześniejszego ukarania nie wyciągnął on z tego tytułu żadnych wniosków i nadal, lekceważąc porządek prawny, popełnił kolejny występki. Wskazuje to na brak zmiany prowadzonego trybu życia oraz nastawienia do obowiązujących norm prawnych. Powyższe wyklucza więc możliwość orzeczenia wobec oskarżonego kary z zastosowaniem dobrodziejstwa środka probacyjnego, gdyż nie sposób zasadnie założyć, iż w przyszłości będzie on przestrzegał porządku prawnego i nie popełni kolejnych przestępstw. Biorąc powyższe okoliczności pod uwagę Sąd wymierzył mu karę w granicach ustawowego zagrożenia bacząc przy tym, aby nie przekraczała ona stopnia zawinienia i uwzględniała stopień społecznej szkodliwości przypisanego czynu.

Wypada wskazać, iż przepis art. 58 § 1 k.k. zawiera dyrektywę co do wyboru rodzaju kary stanowiąc, iż jeśli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, sąd orzeka karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. W niniejszej sprawie, z powodów wyżej wskazanych, trzeba uznać, iż zachowanie D. B. nie daje najmniejszych podstaw do przyjęcia, iż inna sankcja aniżeli bezwzględna kara pozbawienia wolności spełni wobec niego cele zapobiegawcze i wychowawcze i znajdzie odzwierciedlenie w kształtowaniu świadomości prawnej społeczeństwa. Wymienione wyżej okoliczności obciążające nakazują bowiem przyjęcie, iż w sytuacji oskarżonego nie występują przesłanki do wymierzenia innej rodzajowo kary, aniżeli bezwzględna kara pozbawienia wolności. W ocenie Sądu brak jest takich przesłanek, które zawarte są w art. 69 k.k., a które dają możliwość warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Do zastosowania tego środka konieczne jest však istnienie przekonania, iż będzie to wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, w szczególności z punktu widzenia zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa. W sytuacji D. B. jednak nie sposób dopatrzeć się takich cech w jego zachowaniu, aby można było stwierdzić, iż pomimo zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności nie powróci on na drogę przestępstwa. Brak jest zatem, w ocenie Sądu przesłanek do orzeczenia innej rodzajowo kary, tym bardziej, że uprzednio wymierzone oskarżonemu sankcje karne nie odniosły pożądanego rezultatu w postaci powstrzymania się przezeń od popełniania kolejnego występkę. Zdaniem Sądu, jedynie zatem bezwzględna kara pozbawienia wolności wpłynie pozytywnie na wyżej wymienionego, a to w ten sposób, że doznając dolegliwości związanych z jej wykonaniem i w obawie przed ponownym wymierzeniem takiej kary, połączonej z koniecznością jej odbywania, D. B. będzie wreszcie żył w zgodzie z obowiązującym porządkiem prawnym. W przekonaniu Sądu, orzeczona kara znajdzie też odzwierciedlenie w kształtowaniu świadomości prawnej społeczeństwa znajdując zrozumienie, iż za negatywne zachowania należy

ponieść sprawiedliwą karę, a kara wymierzona oskarżonemu za taką będzie postrzegana Zgodnie z art. 42 § 2 k.k., sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa wymienionego w § 1 był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem ^ środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 173, 174 lub 177. Kierując się dyrektywą płynącą z treści cytowanego wyżej przepisu Sąd orzekł wobec D. B. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat w uznaniu, że okres ten okaże się wystarczający do spełnienia celów w zakresie prewencji indywidualnej w postaci powstrzymania się przezeń w przyszłości od prowadzenia pojazdów pod wpływem alkoholu.

Kształtując natomiast orzeczenie o kosztach niniejszego postępowania, Sąd kierując się art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 r. zasądził od oskarżonego D. B. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 170 zł tytułem poniesionych wydatków i kwotę 120 zł tytułem wymierzonej opłaty.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zważył jak na wstępie